

G. Badjura Draga
Ljubljana
Kosljeva 4

«MALA CVETKA»
UPRAVA
LJUBLJANA — KODELJEVO

VSEBINA: Glavarica naših družin. — Naši ljubi Materi Brezijski. Kraljici Slovencev. — Razgovor. — Fátimska idila. — Dar vednosti v sv. Tereziji. — V varstvu Male Kraljice. — Deviška Mati. — V šoli sv. Male Terezije. — Zgledi vlečejo. — Karmelska roža. — Rakovniška cerkev in okolica.

Krepka v Terezijine stopinje

Molimo v družbi Marije posrednice vseh milosti.

Mesečni namen molitve določen od sv. očeta: Zadoščujmo Jezusovemu in Marijinemu Srcu!

Vadimo se, da se sredi svojega dela pogosto ozremo na Marijo in jo posnemamo.

Posebni namen molitve Terezijine družine: Da spregledajo vsi naši sorojaki, ki še simpatizirajo s komunisti.

*

Gospa presvetega Srca,
o bodi zvezda čudežna
v temo današnjih dni,
ki v njej ječimo vsi!

*

TEREZIJINA MISEL. „V molitvi napravim tako kot mali otroci, ki še ne znajo brati: skromno in po domače povem dobremu Bogu, kar imam na srcu, in On me vedno razume.

Zame je molitev res povzdigovanje duha k Bogu, je pogled duše proti nebesom, je klic hvaležnost in ljubezni, pa naj bom vesela ali potrta. Molitev je nekaj vzvišenega in nadzemskega, razširja dušo in združuje z Bogom. Časih je v duši taka suša, da ne najde niti ene lepe misli. Tedaj molim prav počasi očenaš in zdravamarijo. Ob tej molitvi vzplamti moje srce. Ta molitev redi in krepi mojo dušo in ji popolnoma zadoštuje...“ (Pov. duše, 10. pogl.)

Ne bodimo lahkomišelní!

Dokler človek dvomi, nima pravega miru in zadovoljstva. Moderni človek pa niti dvomi ne več, temveč prevzet od pozitivizma sploh ne misli več na velika vprašanja življenja, ali vsaj noče misliti. Zato je njegovo življenje od kraja do kraja lahkomišelnó.

To se pravi: ni lahkomišelnó le življenje tistih, ki jim je ves smisel življenja zabava, ampak lahkomišelnó je tudi življenje velikih učenjakov, ki z resnobnim čelom motre znanstvene probleme, a se ne brigajo za svoj najbolj osebni problem, za problem svojega življenja...

(Aleš Ušeničnik, Izbrani spisi II.)

Glavarica naših družin

etošnji majnik ne bo tako hitro zatonil v spominu našega naroda. Pomnili ga bomo mi in ga bo pomnila Marija. Saj smo se ji v njem približali kot še ne doslej.

Res smo se že lani posvečali njenemu prečistemu Srcu posamič in po župnijah. Povedali smo ji mnogo lepega in tudi marsikaj obljubili, pa menda tu pa tam že tudi pozabili.

Letos pa smo sklenili iti na globoko. Ne samo v besedah in nežnih čustvih, ampak v dejanju. Življenje samo, tako kot se nam odvija od jutra, ko vstanemo, pa do noči, ko zaspimo, smo izročili premodri Gospodarici in najboljši vseh mater v popolno vodstvo in varstvo.

O njenem varstvu ne more biti dvoma. Saj nas ima izza Kalvarije vse v svojem materinskem Srcu. Teže pa je z njenim vodstvom nad nami iz preprostega razloga, ker se ji često ne damo voditi. Ker imamo dvorezni dar svobode, se v svoji pomehkuženosti, trmi in ošabnosti le prepogosto upiramo njeni roki in njenemu zgledu in ubiramo lastna pota, ki so največkrat pota brezobzirne nezvestobe in greha.

Posvetitev naj nas vrne spet Marijinim vzgojiteljskim rokam. Zaživeti radovoljno po njenem jasnem zgledu! Vsak spol in vsak stan najde v Marijinem življenju za vsako dobo in življenjsko primero polno prelepih zgledov. Samo razmisliti jih je treba in obračati nase. Zato nam tudi v Fátimi tako priporoča molitev in premišljevanje rožnovenskih skrivnosti!

Mnogi so na žalost že kar preleni za lasten preudarek razmer, gesel, načel in časov, v katerih žive. Prav zato so tudi tako lahek plen kar otipljive blaznosti, usodno napačnih korakov in naravnost zločinskih načrtov in namenov. In v svoji slepoti nočejo spregledati prepada, v katerega drsijo. Morda imajo samo še korak do večne in časne propasti.

Posvetitev družin Mariji hoče rešiti vse, tudi te siromake. Rešiti jih po Marijinem zgledu, da si ga stavijo često pred oči. Rešiti jih po Marijini priprošnji, ki jo posvetitev prav posebno naklanja vsem članom družine. Rešiti vse po obilnih milostih, dohajajočih po njenih prečistih rokah, milostih, ki si jih

pridobivamo s pogostimi kratkimi pa presrčnimi molitvami in vzdihljaji k Mariji.

Posvetitev ima sploh ta namen: s pogostim povzdigovanjem srca k Mariji nas po pameti in po srcu vedno bolj združiti z njo in doseči v vsem našem hotenju in dejanju čedalje trdnejše soglasje naše volje z božjo, našega srca z Jezusovim Srcem.

S posvetitvijo si izvolimo Marijo za vzor, za voditeljico in odvečnico svojega duševnega, družinskega in družabnega življenja. Ker ni dovolj, da zasveti luč z Marije v našo notranjost samo kot blisk v noči; v svoji veliki slabosti in nebogljenosti potrebujemo trajnega in ogrevajočega sonca v vse ure in vsa dejanja našega dne.

Biti dober, biti Marijin, ko si sam s seboj, še zmoreš. Oмагаš pa v družbi, ali že celo sredi tvoje družine. Ob najmanjšem nasprotovanju izgubiš potrpežljivost. Sebičnost ti megli oči in takoj vidiš vse črno. V svojem napuhu bi samo zahteval in ukazoval; le drugi naj se uklanjajo tvoji volji, ti pa nikomur. Le težko in redko daš drugemu prav. Ko ti ni kaj po volji, se jeziš, prepiraš, obdolžuješ, sumničiš, zmerjaš, celo kolneš. Vsega pa so sevé krivi drugi, ti sam nikoli.

V te zapletene štrene in tokove sebičnosti, trme, jezljivosti, nerazumevanja, premajhne družinske ljubezni prihaja zdaj Marija kot modra mati in odločna Gospa predsedovat našemu skupnemu življenju. Da bo z njo v naši sredi življenje lepše in lažje.

Marija s svojim resnim pogledom raz steno, kamor smo jo vstoličili, prinaša v družino medsebojno spoštovanje. Odselej bomo vsi njeni otroci in varovanci. Žaljivka bratu, sestri ali celo roditelju bi zadela njo samo!...

Otročiči, bo govorila neprestano s svojo navzočnostjo slehernemu članu družine, otročiči, ljubite se med seboj, pomagajte si, žrtvujte se eden za drugega, kakor sem se jaz za mojo družinico in za vas vse na kamnasti kalvarijski poti...

Prenehaj vsak s samo zahtevnostjo, ponižaj se in nauči se ustreči tudi drugim. Jaz sem bila nad trideset let ponižna dekla v nazareški družinici. Često čez dan dvigni oči k meni, pa te bom učila in ti vedno prav svetovala. Le ubogati ti je treba. In posnemati. Kdor pa mene posnema, posnema že tudi mojega Sina.

V začetku ti bo treba precej truda in pazljivosti. Marsikaj se ti bo tudi zmaličilo. Ti pa trdno vztrajaj. Jaz bom s teboj. Nikoli ne odnehaj. Daj mi vedno vso tvojo dobro voljo in ne hlastaj za samo vidnimi uspehi. Vse pride ob svojem času, ki ga določa moj Sin. Na koncu bo moje brezmadežno Srce zmagalo tudi nad vsemi tvojimi slabostmi!..

Tako bom zakraljevala tudi v tvoji družini.

Tako govori Marija ob zatonu lefošnjege majnika našemu narodu. Tako govori vsem družinam, ki so se ji posvetile. Tako bodri vsakega družinskega člana posebej, da bi setev ponovne posvetitve zorela zdaj kar v najobilnejših sadovih družinskih kreposti in osebnega posvečenja.

Marija bi tudi med Slovenci rada mnogo družinic, kot je bila Martinova, ki je dala — sveto Terezijo.

To bi ne bilo težko, če bi se vsi člani Mariji posvečenih družin vsaj odslej naprej ravnali po Terezijinem življenjskem geslu: Od svoje zorne mladosti nisem Jezusu nobene žrtve več odrekla!...

sz

Š. Darina

Naši ljubi Materi Brezijski - Kraljici Slovencev

Pozdravljena, Marija Pomagaj,
pozdravljena, naša ljuba Gospa,
Kraljica slovenskega naroda!

Mati nas vseh,
edina, dobrotna, mogočna,
sprejmi naš vdani pozdrav!
V solze smo ga svoje prepletli,
z bridkostjo je našo prežet,
krvava je v njem bolečina:
pomagaj, pomagaj, Marija!
Ne znamo več peti ti himen mogočnih,
zvonovi so naši, glej, vsi onemeli
v grozi, ki se je zgrnila nad nami.
Marija Pomagaj!

Molitev je naša krik umirajočih
brezdomcev sredi morja,
katerim si zvezda rešilna
le ti, o Marija.
Ne, ne, saj ne boš dopustila,
da ljudstvo slovensko izkrvavi
v strahotah brezbožne noči!
Utrujeni, bedni, že obsojeni v smrt,
otroci pred prestol smo tvoj se zgrnili
kot ena družinica — narod ves naš:

Marija, pomagaj!
V domovih vseh naših spet ti zakraljuj,
srca nam v veri resnični prenovi,
reši brezboštva, reši naš rod,
vodi nas k zmagi božje resnice,
da v njej in po njej zaživimo življenje
božjih in tvojih otrok, o Marija!

Marija Pomagaj, ti naša Kraljica!
Marija Pomagaj, nam vsem pomočnica!
Zaupamo v te!

V domu slovenskem te ustoličujemo:
tebi, Kraljica, se vsi posvečujemo!
Marija Pomagaj, pomagaj nam ti,
reši naš narod brezbožne noči!

Dr. F. V.

Razgovor

„Veš,“ mi pravi znanec kar nekam nervozno, „sedaj vas pa več ne razumem. Namesto da bi poudarjali velike in važne zapovedi verskega življenja, ste začeli s temi posvečitvami in prvimi sobotami in prvimi petki in hišnimi oltarčki in diplomami. Resnemu človeku to začne presedati in verjemi, da tudi s temi »okraski«

verskega življenja tistih, ki vas že tako grdo gledajo, nikakor ne boste pridobili.“

Videl sem, da je zares hud in da moram ostati zelo miren in stvaren, če naj mu preženem slabo voljo in temno nezaupnost.

„Vesel sem, da si mi tako odkrito govoril. Takih pridig bi mi morda

res večkrat rabili, saj to je »glas iz ljudstva«. Stopiva par korakov skupaj in se pogovoriva, če ti nisem nadležen.“ Vesel je bil povabila, saj težav v sebi nihče ne nosi z veseljem.

„Ker smo ravno v maju, v katerem naj bi posvečenje družin Srcu Marijinemu doseglo nekak svoj višek, bi ti na ta ugovor rad najprej odgovorjal. Ali je res to češčenje in posvečenje samo malo vreden »okrasek« v našem verskem življenju in prav za naš čas najmanj potrebno? Zakaj pa prav za prav si zoper to?“

„Ne vem, kaj z njim početi, posebno ker nikdar nisem bil prijatelj kakih čustvenih zadev v pobožnosti.“

„Vidiš, sva že skupaj. Češčenje Marijinega Srca vendar ni samo in ne najprej čustvena zadeva. Kakor je Jezusovo Srce središče božje ljubezni in zato vredno velikega češčenja, tako je tudi Marijino Srce zaklad materinske ljubezni nebeške matere. Kdor časti rad Marijo, ne more prav nič imeti zoper češčenje njenega Srca. Te stvari moraš vedno gledati v zvezi s celoto naše vere, pa ti ne bo več »okrasek«, ampak važen del celote. Le skušaj dobiti kje litanije Marijinega Srca, pa boš videl, kaj vse pomeni.“

„Kako pa da prej tega niste vedeli,“ mi še vedno nekoliko jezljivo odgovorja.

„Saj smo vedeli in ta pobožnost je stara že sto let in več. Da smo se pa na poseben način prav sedaj na to spomnili, sta bila odločilna gotovo dva razloga. Eden je čisto naveden. Kdaj pa se ti spomniš na ljubezen materinskega srca bolj kot takrat, ko te ljubezni potrebuješ. Spomni se le svoje matere. In da smo nebeške Matere in dobrote in toplote njene ljubezni prav v teh časih silno potrebni, tega ne boš mogel tajiti.“

„No, in drugi razlog?“ me hitro vpraša; saj ga ni potreboval, ko je bil pa že zaradi prvega temeljito razorožen. Kdo bi se mogel ustavljati takemu dokazu...

„Drugi razlog so pa fátimska naročila. Saj ti je znana Lucija, ena izmed treh otrok, ki so bili deležni božjih razodetij?“

„To vem. Sicer ti priznam, da sem

bil do vseh teh fátimskih zadev nekoliko skeptičen, toda sedaj sem miren, saj sem bral nekaj kritičnih razprav o tem.“

„To me veseli. Ko so bili vsi trije otroci skupaj, je pri drugem videnju Marija dejala Luciji: »Jezus se želi poslužiti tebe, da svet spozna mene in me vzljubi. Jezus hoče razširiti po vsem svetu češčenje mojega prečistega Srca. Kdor se ga bo oklenil, mu obljubim, da se bo zveličal. Te duše bodo deležne posebne božje ljubezni; kakor cvetje bodo, ki ga bom polagala pred njegov prestol. Moje prečisto Srce bo tvoje zavetje in pot, ki te bo pripeljala k Bogu.«“

„Seveda, če je to naročilo v zvezi s fátimskimi prikazovanji, potem razumem, da ni prazno in postransko. Tam nam je Mati božja hotela dobro, to sem dobro čutil, ko sem bral o tem. Le to me še moti, ali je res božja želja, da se še posebej posvetimo temu Srcu Marijinemu, in kaj prav za prav pomeni: posvetiti se Srcu Marijinemu. Sicer pa vem, da nimaš časa in te nočem več nadlegovati.“

„Ti bom pa na kratko odgovoril. Da je to božja želja, o tem ne moreš dvomiti, če imaš fátimska prikazovanja za verodostojna. Ali ni bilo v tretjem videnju izrecno rečeno: »Rada bi, da se vesoljni svet posveti mojemu prečistemu Srcu in na prve sobote pristopa k spravnemu svetemu obhajilu. Če se bo to zgodilo, če bodo poslušali moje želje, bo gorje odvzeto ali omiljeno.«“ Potem Marija Luciji že tudi kar razodeva, kako se bo to svetu pokazalo. Torej vidiš, da je božja želja. Sicer pa bi lahko vedel, da se božja želja in volja izraža tudi po željah in volji predstavnikov njegove Cerkve, škofov in papeža. In to dobro veš, da so nam prav ti to posvetitev že ponovno priporočili in naročili. Torej?“

Kar malo neprijetno mu je bilo, da sem ga spomnil na to, kar bi moral vedeti že iz katekizna, zato

me hitro spravi od tega poglavja: „In kaj naj bi ta posvetitev pomenila?“

„To priznaš, da smo kot kristjani in katoličani na poseben način Marijini otroci?“

„Seveda, saj o tem nisem nikdar dvomil.“

„Prav. Sedaj pa je treba, da to kar je resnica, tudi mi s svoje strani zavestno poudarimo, kakor molimo že dolgo časa v posvetitveni molitvi Srcu Jezusovemu: Tvoji smo in Tvoji hočemo biti. Vidiš, ta »hočemo biti« izraža naše osebno dejanje, s katerim se izročamo ali posvečamo Srcu Jezusovemu in enako tudi Srcu Marijinemu. Njena last smo in sedaj ji v posvetitvi še posebej sebe in svoje družine in svoj narod posebej v last izročimo. Ta izročitev je Bogu in Mariji zelo všeč.“

„In kaj potem?“ me še hitro vpraša in že proži roko v slovo.

„Potem boš pa lahko vse drugače iskreno kot doslej molil: Ker sem torej tvoja last in posest, varuj me in brani me...“

Segla sva si v roko. Dva tedna nato sem posvetil tudi njega in njegovo družino.

Fatimski pastirčki Lucija, Francek in Jacinta, katerim je Brezmadežna naročila za ves svet: „Poboljšanje!... Pokoro!... Rožni venec!... Posvetitev mojemu prečistemu Srcu!...“

Janko Mernik

Fátimska idila

Vesna zala se je prismebljala
na zeleni dol in breg;
vse je obiskala in pregnala
je iz dežele mraz in sneg.

Ovčke bele so zahrepenele
s pastirji v sončni gaj;
ko so zablejale, že so odhitele
skakajoč čez cvetni raj.

Pastirji mladi so za čuda radi
v igro vpletali skrivnost
Device čudežne z Gospodom združene,
ki je v smrtno šel bridkost.

V oljkovino, v njeno sivo srebrnino
se nekoč zariše bel oblak;
v tej milini in belini
je pastirjem trem zastal korak.

Svetla žena z zlatim plaščem okrašena
sredi grma obstoji,
rožni venec, biserni lesteneč
pa v rokah ovit drži.

Jacinta in Lucija, Francek in Marija
vesel pogovor razpleto;
združeni z Marijo v svetlo harmonijo
Bogu hvalnice pojo.

„Srce presveto, vsem rodovom razodeto
naj časti vesoljni svet;
V meni je rešenje, narodov življenje,
v meni človek bo otet!“

Rožna deva kakor zarja dneva
je izginila čez lok;
v oljkovino, v njeno sivo srebrnino
hrepeneč strme oči otrok.

Dar vednosti v sv. Tereziji

življenju in v spisih sv. Terezije Deteta Jezusa se odkriva bogata obdaritev njene duše z darovi Sv. Duha. Posebno zanimivo se nam zdi opazovati v njej dar vednosti, ki je bila kljub njeni mladosti čudovito globoka.

Vednost ne pomeni nakopičeno znanje, temveč urejeno znanje, tako da vidimo posamezne dele svojega, čeprav na majhno število stvari omejenega znanja v razumni povezanosti.

Stvari ne bivajo ločeno druga od druge, temveč so med seboj v marsikakih zvezah; zato vemo o njih tem več, čim več vemo o njihovih odnosih in medsebojnih vplivih. Z rastočim znanjem o povezanosti stvari raste točnost slike, ki jo imamo o stvarnosti.

Stvari pa niso nastale same od sebe, temveč so bile ustvarjene, na kar kaže že beseda „stvar“. Naša vednost o njih raste, če se zavedamo, da so ustvarjene in na Stvarnika navezane, ker od Njega odvisne. To povezanost pa naše, navadno zgolj na stvari ne glede na njih izvor usmerjeno gledanje prav lahko prezre. Imeti odnos stvari do Stvarnika stalno v mislih, najti v vseh stvareh odsev Stvarnikove vsemoččnosti in videti v njih božje delo, pa je dano tistim, ki so nadarjeni s posebnim darom: darom vednosti.

Ta dar vsebuje merilo za oceno stvari, ki je stvarnosti ustrezno, podeljuje pa tudi „nadarjenemu“ tako gledanje, ki je odmaknjeno od stvari in ki ga zato obvaruje, da se vanje ne utaplja, temveč da spozna iz njih Stvarnika, ki je nad njimi.

Takšna vednost je oblikovala Terezijin pogled na svet, kakor se razodeva na premnogih mestih „Povesti duše“. Tukaj hočemo opozoriti samo na en, zelo značilen primer, namreč, kako je sv. Terezija kljub očividni veliki neenakosti stvari spoznala njih enakost pred Bogom.

Njena vednost pa je šla še dalje: z duhovito prisposodobijo je prenesla na človeške duše to, kar je bila spoznala, da velja za neživo naravo. Prav v tej nadnaravni enakosti je videla razodeto neizmerno božjo ljubezen. Opisala je to spoznanje v „Povesti duše“ (slovenski prevod str. 28, 29) tako preprosto in obenem globoko ter pisateljsko tako dovršeno, da priporočamo posebno pozorno branje teh tukaj samo skrajšano navedenih vrst, ki so tudi v izvrstnem slovenskem prevodu ohranile svežino izvirnega francoskega besedila.

Svetnica pripoveduje, kako je Jezus njo, ki dolgo ni mogla razumeti neenakosti milosti v dušah, opozoril na široko odprto knjigo narave: „Vse cvetice so mične in lepe. Krasna je kraljevska roža in prelestna je v svoji belini nežna lilija. Toda vse to ne zatemni prijetnega vonja vijoličinega in ljubkosti skromne marjetice. Spoznala sem, da bi naša pomlad zgubila na krasoti, če bi razgrnila po svojih tratah samo bohotno žareče rože namesto preprostih cvetic.“

Prav tako je tudi v živem božjem vrtu, v kraljestvu duš. Bog si je zasadil v svojem božjem vrtu velike svetnike, prave rože

in lilije; a poleg njih si je vzgojil tudi drobcene, neznatne marjetice in vijolice. Vse pa imajo eno in isto nalogo: da razveseljujejo božje oko, kadar zre na zemljo, podnožje svojih nog. Cvetke same pa so tem popolnejše, čim radostneje in vestneje spolnjujejo božjo voljo...

Tok teh svojih mislih končuje tako: „Človeško dušo lahko primerjamo cvetki, rastoči na trati. S svojo preprostostjo razveseljuje Stvarnika, on pa se sklanja k njej in ji dá spoznati svojo neizmer-
nost. Sonce obseva s svojimi žarki visoko, ponosno cedro, a boža in obseva tudi neznatni cvet ob stezi. Tako razsvetljuje tudi božje Sonce vsako dušo, naj si bo bogato obdarovana s prednostmi ali pa majhna in preprosta. In vse ji služi v dobro, prav kakor služijo v naravi letni časi celo mali marjetki, da more določenega dne vzcveteti.“

Resnico, ki jo je sv. Terezija spoznala, je tudi v svojem življenju z vso vestnostjo izvajala. Tako je njena vednost oblikovala njeno vsakdanje življenje, ki je postalo veličasten primer vedno večje združitve s Stvarnikom ter stalnega prizadevanja, pripeljati s svojim zgledom, molitvami in žrtvami tudi druge duše do te združitve.

S. Darina

V varstvu Male Kraljice

9.

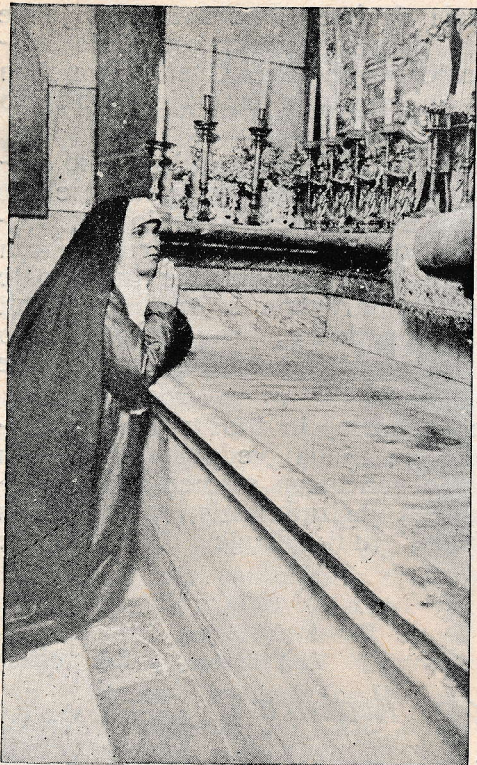
Na krovu je bilo živahno vrvenje. Potniki, polni nedeljskega razpoloženja, so občudovali čudovito jasnino neba in brezkončnost morja. Še je v njih odmevala Marijina pesem in resna beseda duhovnikova. Pa ne v vseh! Doli v kadilnici se je zbrala družba mladih, lahkomišelnih ljudi. Med mašo in še dalje igrajo, se smejejo in zabavajo. Stanko je med njimi in morda najglasnejši od vseh. Nikoli mu ni dosti igre in smeha. Spomni se na Ofko, seveda se spomni, saj jo ima rad, vendar je bolje, da ga ne spozna prehitro v njegovi pravi luči. Ustrašilo bi se nedolžno, idealno dekle, vzgojeno v samostanu. Počasi jo mora pridobiti in osvojiti. Tovariši in prijatelji se zanimajo zanjo. Ofka je nevsakdanji, prelep cvet, ki osvaja.

Med zadnjimi je to dopoldne odšla iz kapele. Sestri usmiljenki sta še ostali; kako rada bi se jima približala, se seznanila z njima, pa ni vzroka. Tudi duhovnik še kleči pred oltarjem. Preboječa je Ofka, da bi ga vprašala to in ono. Zamišljeno zapušča sveti prostor. Tako čudno sama se zdi in počuti to jutro. Stanko ni bil pri maši, ne moli, ne misli

tako kot ona. Stanko je velik otrok sveta: se bo li mogla uživeti in rasti v njegovem svetu? Težko. Morda pa vendar.

„Gospodična, ste tudi zame kaj molili to jutro?“ zasliši deklica za seboj in že čuti krepko roko okrog vratu. Zdrzne se, ne ve kaj odgovoriti. ne zna se znajti. „Nič strahu, gospodična, na ladji si postanemo ljudje bolj domači. In tako ljubo, malo dehtečo rožico, kot ste vi, pač mora imeti vsak rad.“ „Ampak gospod, saj vas ne poznam,“ se izmika Ofka. „Pa jaz poznam vas, dušica, in Stanko me je poprosil, naj vas počakam,“ pripoveduje vedno bolj pogumno neznan gospod. Oči se mu čudno svetijo. „Stanko, zakaj ni prišel sam, saj —“ bruhne iz deklice in že steče po hodniku proti svoji kabini. Gospod stisne pesti. Dobro, da ga ni nihče videl. Prva, ki je ni ujel pri prvem razgovoru. Smešno, prav zato mora postati njegova. Hotel se je pošaliti z njo, zdaj pa se je v njem nekaj zganilo. To deklico bi mogel — zares ljubiti.

Ofka se vrže na posteljo v kabini. Telo ji drhti v krčevitem joku. Še ni-

V ta grob v Jeruzalemu je bil položen mrtvi Zveličar, da je tretji dan zmago-slavno od mrtvih vstal...

koli ni bila tako čisto sama. Mama! Babica! Dom, dom! Morje šumi... Tudi Stanko, z onimi tujei.

Deklica se polagoma umiri. Sum morja jo uspava. Duša ji kot izgubljen trepetajoč golobček išče varstva, toplega naročja. Oj!... Stena se je razmaknila kot mehka bela zavesa na odru. Z razprostrtimi rokami, z nebeško lučjo v očeh in z materinsko dobrim smehljajem se ji bliža ona — njena mala kraljica, sveta Mala Terezija. Dolgo že ni mislila nanjo. Predolgo, ko pa se ni odzvala takrat, ko je tako lepo prosila za ma-

mično zdravje. Hoče jo prositi odpuščenja, toda mala kraljica ne pusti, ne ve nič o tem, je samo ljubeča dobrota — kakor sestra. Dvigne Ofko, ji obriše solze, popravi lase in sede poleg nje. Njene drhteče roke drži v svojih in ji pripoveduje... Naenkrat Ofka vse razume. Novo moč čuti v sebi, ne boji se več, saj je v varstvu male kraljice. Čuti njen dih, gleda blesk njenih oči in jo posluša. Vse je kot lepa pesem zjutraj, kot pesem...

Vrata Ofkine kabine so se že drugič odprla. Neznani gospod jo zaman pričakuje na hodniku. Dvakrat je že hotel vstopiti in ji reči veselo besedo, pa ne upa, ne more. Še nikoli se mu ni kaj takega primerilo. Da bi prišel v zadrego pred nebogljeno deklico? Le kaj je z njo! Nekaj posebnega je to bitje. Prav zato se bo lovil za njo. Danes je srečal svojo prvo lepo ljubezen.

Ofka odpre oči. Ni je več, spet je sama na velikem morju, toda v nebeškem varstvu svoje male kraljice. Zvon kliče k obedu. Ogrne si plašč in odhaja. Pred vrati je Stanko in oni gospod. Brez besede vzameta Ofko v sredo... Stanko se hoče nekaj opravičevati pa ne najde prave besede. Ofka pa je vedra, vesela, da bi zapela tisto babičino: „Oj srce ti moje“ ... govoriti pa s svojima spremljevalcema res nima kaj.

V obednici je zaživel beseda. Stanko je predstavil neznanega znanca, gospoda Andreja, zdravnika iz Varšave, svojega dragega prijatelja. Gospod Andrej je bil zdaj ves drug kot zjutraj. Spoštljivo prijazen je bil in prav nič vsiljiv. Ofka se je kar dobro počutila, le Stanko, njen brat, kaj je z njim? Nekaj se je strlo med njima in to skuša popraviti. Ubogi Stanko, samo z besedo tega nikoli ne bo mogel. Silil se je, da bi bil vesel, toda Ofka je dobro opazila sumljivo bledico na licih in njegove vročične oči. Stanko je bil bolan.

Se bo nadaljevalo.

Naj se odločijo še ostale družine in postavijo Srce Jezusovo na svoj družinski prestol, da jim s svojim sladkim vladanjem kraljuje, jih vodi in varuje, da bo oče, poglavar in gospodar družine, katerega vsi člani družine spoštujejo, ubogajo in mu z vestnim spoštovanjem vseh dolžnosti veselje delajo.

Škof dr. Gr. Rožman vsem slovenskim družinam.

PO TEREZIJIJINI POTIH

M. Elizabeta

Deviška Mati

Vse zvezde blaženih noči,
vse sončne žarke jasnih dni,
kar zemskih luči le poznam,
strnila v plamen bi en sam.

In pred ta plamen bi tvoj kip
postavila samo za hip:
Deviška Mati, pred teboj
ugasnil bi vsak plamen koj.

S. Z.

V šoli sv. Male Terezije

II. Po jasni in urejeni poti

Ves Terezijin nauk o duhovnem življenju je razpršen v *Povesti duše*, v njenih spisih in razgovorih s sosestrami. Nikoli pa ni narekovala ali pisala urejene razprave o duhovnem življenju, kakor ga je živela sama. Je bila še premlada in preskromna za tako misel.

Še *Povesti duše* ne piše po kakšnem določenem načrtu, marveč le mimogrede, kakor ji narekuje srce. Da zbere spomine svoje mladosti in da napravi veselje „svoji mamici“ in predstojnici m. Agnezi, ki ji je ukazala pisati.

In to je naša sreča. Le tako smo dobili pristen in neprisiljen izliv in odsev njene preproste pa globoke duše, take, kakršna je v resnici bila. To je knjiga, ki pušča tudi neveščemu neizbrisen vtis v duši.

Vendar pa se je ne zna vsak pravilno posluževati kot vodiča skozi zamotani gozd duhovnega življenja, ker svetnica ne podaja njegovih načel po načrtu. Kdor bi jo skušal posnemati samo po hipnih navdihih, ki jih začuti ob branju njenih spisov, bi se tudi v najboljšem primeru izpostavil resni nevarnosti popolnega neuspeha. Duhovno življenje zahteva jasnih in urejenih navodil.

Moder vojskovodja napravi pred bitko do potankosti določen načrt, šele potem se z upom na zmagó spusti v boj. Isto velja za

duše, ki so dobre volje in bi rade po prelepi Terezijini poti duhovnega napredka. Le smotrno, urejeno delo rodi uspeh.

To je dobro čutil že sv. Pavel. Če se boriš, pravi, bôri se ne kakor bi mahal po zraku. Če tečeš za nagrado, tako teci, da jo dosežeš. (Prim. 1 Kor 9, 24-26).

Zato so se učenci duhovnega življenja kmalu po Terezijini smrti pozanimali za njen nauk, ga zbrali spretno iz njenih spisov, uredili in raztolmačili tudi za najbolj preproste duše, ker je pač namenjen vsem kristjanom, ki so dobre volje.

Ali se ga ne bomo oklenili tudi mi? Mala svetnica nas sama vabi na svojo malo pot. Z naše strani pa ji prinesimo ponižno velikodušnost in nezlomljivo vztrajnost. Le kdor je stanovit, zmaga.

Gregor Mali

Zgledi vlečaja

(Konec.)

Kristus v presv. Rešnjem Telesu je najboljši in največji vzgojitelj krščanskih družin. Noč in dan prebiva v tabernaklju. Uči nas prave, resnične ljubezni, zatajevanja, žrtev, ponižnosti in skromnosti. V podobi kruha skrit ponižno molči, odpušča in prizanaša.

Družinam prav posebno govori: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen in našli boste mir svojim dušam.“ Mnogo staršev je vzgajalo brez Kristusa. Na lastno moč in besedo so se zanašali. Sejali so v srca svojih otrok posvetno, brezbožno seme, zato se topimo v solzah

in krvi. Če hočemo naše družine rešiti, jim moramo vrniti Kristusa. Jezus v presvetem Rešnjem Telesu mora postati središče družinske vzgoje.

Družina Martin, ki nam je podarila sveto Terezijo Deteta Jezusa, je čudovito ljubila in čistila Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Oče in mati sta hodila vsak dan k sveti maši in večkrat prejemale sveto obhajilo. Ko so otroci shodili, sta jih oba vodila pred tabernakelj. Z njimi sta hodila k sveti maši in prejemale sveto obhajilo. Vzgajala nista samo z besedo, ampak z zgledom.

V naše družine se mora vrniti Jezus. Naši očetje in matere morajo spet z otroki moliti, k sveti maši hoditi, z otroki sveto obhajilo prejemati. Tudi v mestih. Če se to ne bo zgodilo, je vsako drugo vzgojno delo zastoj. Le starši, ki se pogosto z Jezusom v srcih vračajo domov med svoje otroke, bodo vzgojili nov, boljši in pravičnejši rod.

*Sveti Oče, ohrani jih ...
Posveti jih z resnico ...
In zanje se jaz darujem,
da bodo tudi oni posvečeni. (Jan 17, 11-19.)*

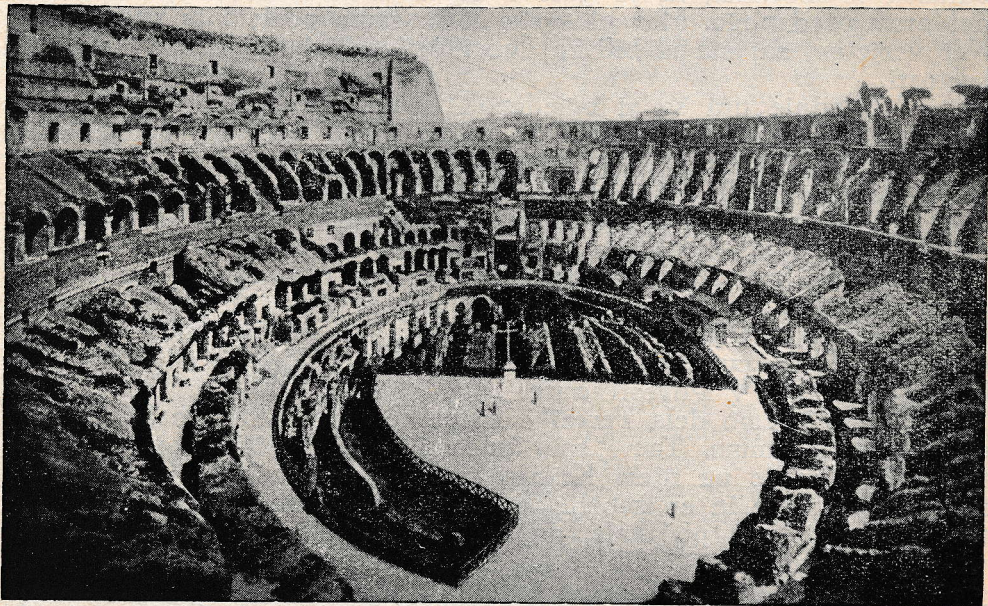
Kacmelska roža

XXXIII. poglavje

V večnem mestu

Nato so si ogledali katakombe sv. Kalista, pravi labirint podzemeljskih rovov in hodnikov, z grobovi prvih kristjanov in mučencev ob straneh. Tam so obiskali tudi kamniti grob, v katerem je toliko stoletij počivalo mučeniško telo deviške sv. Cecilije.

Tedaj še ni bilo na grobu značilnega kipa slavnega Maderna in Terezika in Celina sta „prodrli prav v notranjost groba, pobrali

Rim: Notranjost koloseja z areno, v kateri je izkrvavelo na desettisoče kristjanov, da se je nad njihovimi mukami nasla jal cesarski Rim...

nekaj posvečene zemlje ter jo shranili kot dragoceno svetinjo.“

Doslej Terezika te svetnice ni nič kaj častila. Ko pa je obiskala njeno hišo, je slišala, kako so jo proslavljali kot »kraljico glasbe in harmonije«, saj je prepevala v svoji duši deviške speve nebeškemu ženinu. „Tedaj sem začutila v srcu do nje več kot navadno češčenje.“

V Rimu jo je močno vzljubila. „Vezalo naju je odslej najnežnejše prijateljstvo. Postala mi je najljubša svetnica in zaupnica.“

In zakaj? Ker je občutila močno dušno sorodstvo z deviško svetnico. „Najbolj me je privezalo nanjo to, da se je tako brezpogojno darovala Bogu in brezmejno zaupala vanj.“

Pa še nekaj jo vleče k njej. „Bila je tako krepostna, da je navdušila za devištvo celo duše, ki doslej niso iskale drugega ko veselje in uživanje zemskih naslad.“

Terezika jo gleda skozi prizmo lastne duše, ko nadaljuje: „Sveta

Cecilija je res podobna nevesti, ki je o njej zapisano, da je »kakor razvrščena vojskina truma« (Visoka pesem 6, 9). Vse njeno življenje je bil prelep napev, tudi ob uri najtežje preizkušnje. Kdo bi se temu čudil, ko pa »je evangelij vedno počival na njenem srcu« (Dnevnic v čast sv. Ceciliji). V tem srcu si je Jezus, ženin devic, izbral svoje bivališče.“

Tudi obisk prelepe cerkve sv. Neže jo je močno razveselil. „Že od mladih nog sem jo zelo ljubila.“ Rada bi bila dobila vsaj majhen spominek te ljubke, mladostne svetnice, da bi z njim razveselila svojo „ljubljeno mamico, Agnezo Jezusovo“. Toda vse njeno prizadevanje je bilo zaman. „Ljudje mi niso hoteli pomagati, zato mi je pomagal ljubi Bog. Majhen košček rdečega marmorja se je odluščil iz mozaika, ki je gotovo še iz časov mučenice, in mi padel prav pred noge. Mar ni sveta Neža sama poslala ta spominek?“ Kar verjetno, saj sta si bili že dobri prijateljici in družici na poti svetosti.

Naslednje dni so si ogledovali druge važne znamenitosti večnega mesta: bazilike, spomenike, zgodovinske cerkve, muzeje, zbirke nesmrtnih umetnin... Morali so dirkati iz kraja v kraj kot za stavo, saj so imeli za ogled vsega tega bogastva umetnosti in pobožnosti komaj borih šest dni na razpolago in še to v neprestanem dežju.

Zdi se, da radi take naglice Terezika tudi od krajev, kot so Svete stopnice ali Mamertinska ječa ali sv. Peter, ni odnesla globljih vtisov. Njena duša je zahtevala časa, da se po mili volji predaja pobožnim čustvom. Tako vsaj smemo soditi iz njenega molka o vsem tem v Povesti duše.

Edino izjemo dela Terezika za cerkev svetega križa Santa Croce di Gerusalemme. Tam „smo počastili več koščkov pravega svetega križa, ki je na njem Kristus dovršil delo odrešenja, dva trna iz njegove krone in en žebelj. Da bi si mogla vse to bolje in nemoteno ogledati, sem počakala, da sem prišla zadnja na vrsto. Menih, varuh teh dragocenosti, jih je hotel zopet spraviti v oltar. Hitro sem ga vprašala, če se ne bi smela dotakniti svetega žeblja. Dovolil mi je sicer, a je dvomil, da bi bilo to mogoče. Jaz pa sem hitro potisnila svoj mali prst skozi odprtino relikviarija in bila sem tako srečna, da sem se dotaknila svetega žeblja, ki ga je nekoč oblila najsvetejša kri Jezusova.“

Tudi v tem jo je vodila ne toliko njena živahna čud kot ljubezen. Sama tako iskreno pove: „Kakor vidite, sem se obnašala res prav kot razvajen otrok, ki mu je vse dovoljeno in ki nič ne dvomi, da so vsi očetovi zakladi tudi njegovi...“ (Pov. duše 6. pogl.)

Sicer pa ji je v Rimu polnila dušo samo ena misel, samo ena velika skrb: obisk pri sv. očetu Leonu XIII., da ga poprosi za takojšnji vstop v Karmel.

Vi torej, preljubi,... se varujte, da vas zmota brezbožnikov ne potegne za seboj in ne izgubite lastne trdnosti; rastite pa v milosti in spoznanju našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa.

(2 Petr 3, 17. 18).

Posvetitev družin

V mesecu majniku se je že mnogo družin v našem kraju posvetilo brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Precej se jih je pa istočasno posvetilo tudi presv. Srcu Jezusovemu, če tega niso prej kdaj naredili. Priglašajo pa se vedno novi, tako da bo kmalu Marija zakraljevala po vseh domovih.

Kako se opravljajo

Vse družinske posvetitve se opravljajo kar se da na tihem in brez zunanjega hrupa. Vsaka družina se najprej duhovno pripravi. V ta namen jo obišče duhovnik. Potem par dni pred posvetitvijo več in bolj zbrano opravljajo skupno molitev. Tudi čitajo iz knjižice o tej posvetitvi, gredo k sv. maši in zadnji dan prejmejo obhajilo. Ko so tako duše pripravljene, kar je najvažnejše, se ob določeni uri zbere vsa družina pred lepo okrašenim Marijinim oltarčkom in počakajo na duhovnika. Takrat še tako skromno stanovanje postane kakor cerkev. Ko se začne obred posvetitve, otroci utihnejo. Marsikateri malček šepetaje vpraša mamico, če se bo sedaj v njihovi sobi začela maša. V sveti zbranosti vsi glasno in slovesno izjavljajo: posvetimo Ti svoje misli, besede, dejanja... Marija, Tvoji smo, Tvoji hočemo biti...! Duhovnik posluša te izjave, moli z njimi in jim v imenu Cerkve podeli blagoslov.

Ker je dogodek za vsako družino silo pomemben, se zapiše na posebno spominsko diplomo, katere en del obdrži družina, drugi pa bo uvezan v župnijsko knjigo Marije Pomagaj.

Podoba ali kip Marijin?

Vseeno je! Ni glavno podoba, kip, oltarček, venci, sveče, rože... Glavno je svobodna in odločna volja družine, posebno očeta in matere, da hoče biti in ostati krščanska in tako Marijina.

Vse drugo je stranskega pomena! Lepo pa je, če je tudi nekaj zunanjega okrasa, da se poudari slovesnost dogodka.

V nekaterih hišah imajo že od pamtveka zelo lepe in častitljive stare podobe presvetih Src Jezusa in Marije. Podedovali so jih od prejšnjega rodu. Te podobe naj ostanejo! Ni treba novih. Le tam, kjer tega ni, si lahko nabavite sliko Srca Marijinega ali podobo Marije Pomagaj ali pa tudi kip. Kakor kdo hoče. Saj to ni najvažnejše.

Ali bodo posvetitve še v juniju?

Seveda! Tudi julija in avgusta, če bo še kaj ostalo za takrat. Čas posvetitve ni navezan na določen mesec ali dan. Kadar koli! Seveda je želeti, da bi se vse družine posvetile čimprej, ker bomo potem tudi mi čimprej pričakovali, da Marija izpolni svojo obljubo ter nam izprosi mir in srečnih časov.

Ali politika?...

Baje se je nekje v mestu razširilo govorjenje, da so te posvetitve politična zadeva in služijo kot nekaka kontrola. Zato gorje družini, ki se ne bo posvetila... Take in podobne govorice ljudi begajo, čeprav je bilo že sto in stokrat povedano, da je posvetitev zgolj versko dejanje, ki nima s politiko in s čim takim nobene zveze. Pa je že tako, da hudič poskuša vsako dobro stvar preprečiti ali celo narobe obrniti.

Še nekaj!

Pri posvetitvah se nič ne ozirajte na sosede, kdaj bodo oni naredili. Pri tem bodite popolnoma svobodni. Tiho, mirno pa dobro se pripravite in potem pokličite duhovnika, kadar je vam primerno. Duhovnik bo vedno z

veseljem prišel. Pri posvetitvi pa naj bo družina kolikor mogoče sama. To je njen praznik!

Koliko pa stane?...

Niti ene lire! Zato ob tej priliki nikar ne pripravljajte kakega denarja

ali okrepčila. Za duhovnika vsaj ne! Le izjemoma bo vzel duhovnik kak dar, ki pa naj bo namenjen samo za reveže. Za druge ne! Stroški pri posvetitvi so samo tile: diploma stane pet lir, podobice s posvetilnimi molitvami pa so po 50 cent. To je vse!

Smerdljiva voda iz kanalov in Špice

V časopisju je napisano, da se steka v Ljubljano smerdljiva voda iz kanalov Dolenjskega predmestja. Mi sicer dobro vemo, da kanalov v našem kraju sploh ni. Meščani že mnogo desetletij mislijo, da za ta konec tako razkošje ni potrebno. Zato nosi vso krivdo za smerdljive vode nedolžen potoček Galjevec, ki se res ne odlikuje po blagodejnih vonjavah. Vendar smo z njim potrpeživi, kar dokazuje, da smo krotki „meščani“. Sedaj so se pa oglasili kopalci, ki jih vznemirja vonj in strah pred kužnimi boleznimi. Primerno bi bilo tukaj povedati kaj o za ta čas pretežkih bremenih, ki jih je mesto naložilo gospodarjem našega okraja na ljubo kopalcem, pa bo za to še čas. Za danes nekaj še potrebnjega!

Nekoč, ko so oblasti precej skrbele za javno moralo, je bilo divje kopanje na Špici policijsko prepovedano. Lani so pa badoljevski pokvarjenci

pa tudi ljubljanski in še bolj ljubljanske v brk vse Ljubljane tam kar na veliko kvarili mladino. Tako se je k vsem našim velikim nesrečam pridružila še največja in najresnejša: javna nemoralna in nemoralna mladina. To je najhujša kužna bolezen, kajti vsaka se laže zaustavi kot ta. Nobena bolj korenito ne razgrize narodovih korenin. To bodo gladko priznali vsi javni delavci, vsi pametni zdravniki in oblasti. Zato bo nujno treba na Špici kaj ukreniti. Če bo pa tako, kot lani, tedaj naj bi starši nikar ne puščali tja svojih otrok, ne majhnih, še maj pa odrasčajočih.

Ko pa se spomnim na to, kar se je lani tam godilo, me obide želja, da bi vsaj deset Galjevcev z vseh strani priteklo v Ljubljano in v Kanal. Morda bi to le omejilo če ne preprečilo razširjevanje kužne bolezni, ki je moralna izkvarjenost zlasti med mladino.

Sonce in sončenje

Hvala Bogu za sonce! Neizmerno nam je koristno. Njegovi žarki imajo celo zdravilno moč. Zato ni napak, če se jih poslužimo. Toda vse, kar je prav!

Nikakor ni prav ne pred Bogom in ne pred ljudmi, da bi otroci in še manj odrasli hodili po cestah ali okoli svojih hiš kar v kopalnih oblekah.

Se manj je pa prav, da bi se vsi navzkriž pomešani nemarno valjali po vrtovih ob cestah in javnih potih. Neverjetno je, kako je čut sramežljivosti pri nekaterih že popolnoma odpovedal. Prav nič jih ni sram, da ne govorim o pohujšanju, ki ga dajejo in so morda krivi tujih grehov. Božje

zapovedi še vedno vežejo... VI. in IX. zapoved!... Tako počenjanje ni za zdravje, ampak vodi v veliko zlo. Zato, ljudje božji, pamet! Kjer pa te ni, naj posežejo vmes starši, gospodarji vrtov in hiš, ob cestah pa bo že policija storila svojo dolžnost. To je namreč javna nemoralna, ki se je tako divje razpasla. Sončenje naj koristi zdravju, a nikoli ne škodi duši, ne tvoji ne drugim. Za to je po vesti vsak dolžan poskrbeti.

Vemo, da je Bog zaradi teh grehov z ognjenim dežjem pokončal mesti Sodomo in Gomoro. Ne izzivajmo Njegovе jeze! Najmanj sedanje čase! Bog nam prizanesi!

Naš majniški praznik

Lep majniški praznik smo imeli na Vnebohod Kristusov. Proslavili smo materinski dan, dan veselja, sonca naših dobrih mamic, god voditelja mladinskega doma in praznik Marijinega vrtca, ki se je ta dan povečal za 23 novih članov. Na predvečer praznika pri šmarnicah smo goreče prosili dobro Mater Marijo, naj izprosi blagoslova in posreduje, da bi bile vse naše želje, zahvale in priporočila dob-

govorili svojim materam večji in največji mladinci. Ob recitaciji Cankarjeve Tuje učenosti, ki je prav za današnje čase tako življenjska, in ki jo je tako občutno podal Benedičič Marijan, se je marsikatero materino in sinovo oko zarosilo... Po prisrčnih voščilih voditelju in po prelepem prizorčku novih članov Marijinega vrtca, je po krepki in odločni zborni recitaciji kar sama od sebe privrela iz

ro sprejeta pri Bogu. Na praznik pri skupni sveti maši, ki jo je daroval za matere gospod voditelj, smo pa vsi z našimi mamicami skupaj lepo prejeli sv. obhajilo. Lep je bil pogled na Marijin prestol, ki se je kar kopal v žaru premnogih lučic in v snežni belini bogatega cvetja. Marija pa je bila gotovo še veliko bolj vesela živega venca ob vznožju svojega prestola, venca spletenega iz živih belih rož, ki rastejo in se razcvitajo v Njemem vrtcu.

Pri popoldanski prireditvi v dvorani na prostem so najprej kramljali o skrbi in ljubezni svojih mamic mladi vojački, v besedi in pesmi spre-

src vseh navzočih prošnja pesem: O, Marija, naša ljuba Mati, sprejmi v milostno srce... S to prošnjo in željo smo potem poromali pred smarnični oltar naše Pomočnice in tako lepo zaključili naš „Majniški praznik“. V naših srcih je zažarela še večja ljubezen in hvaležnost do naših mater, do naših staršev in njihovih namestnikov in skrbnih pomočnikov v Mladinskem domu, do Marije naše skupne Matere in Pomočnice ter Priprošnjice. Najlepši uspeh tega praznika pa je sklep, da se vse družine naših mladincev posvete brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

— — —

S POSVETITVIJO SI VSAKA DRUŽINA IZBERE MARIJO ZA SVOJO KRALJICO IN MATER.

NOVO „DVORANO“ smo odkrili prav slučajno ob priliki Majniškega praznika. Je sicer to le majhno dvorišče tam med starim gradom in novo stavbo, brez odra, brez sedežev pa tudi brez strehe. A sedeži se hitro postavijo in oder tudi, pa še na izbiro. Če hočeš, se je nekdo izrazil, predstaviti starinski grad, postavi oder kar tjale ob grad, če rabiš moderno stavbo, pa tja ob novo poslopje, če kmečko bajto, kar tja ob onole bajtico, če pa skalnato gorovje pa tja ob kamnito škarmo. Če pa želiš spomniti publiko na stare dobre čase in jim zbuditi hude skomine po dobrem cvičku, postavi nekaj miz tja pod brajdo, nanje pa par litrov vina in... še nekaj godcev ob njih... in zapoj: „Pod trto bivam zdaj, v deželi rajsko mili...“ In vse to na prostem, na svežem zraku v prijetnem večernem hladu. Res, take dvorane ne premore vsak! Mi pa jo! In zato ni čuda, če smo se odločili, da bomo v poletnih mesecih skušali pripraviti tu našim okoličanom še marsikatero lepo urico. Torej na svidenje ob prvem vabilu!

FOTOGRAFIJE z materinskega dne dobite v paviljonu »Pri Katrci.«

G. ŠTUHEC se je radi preobilnega dela pri upravi „Knjižic“ poslovil od mladinskega doma, kjer je toliko let s takim veseljem in uspehom deloval. Za njegov trud med nami mu kličemo prisrčni „Bog plačaj!“ In mnogo božjega blagoslova pri „Knjižicah“! Če mu bo kdaj le preveč dolg čas po

našem živžavu, naj le pride med nas. Zmeraj ga bomo veseli! Kongregacije je po njegovem odhodu prevzel voditelj mladinskega doma g. Matko, ministrante in petje pa vodi g. Turšič. V mladinski dom je prišla nova moč v osebi g. Jerala, ki naj se med nami kar najbolje počuti in kar najuspešneje dela.

POZDRAVE pošiljajo vsem mladincem, posebno predstojnikom in krožkarjem, Porenta Tone in Žitnik iz vojnege ujetništva ter mnogi naši domobranci iz različnih krajev Slovenije. Prosiijo, da bi se jih večkrat spomnili s kakimi poročili, predvsem pa v molitvah. To bomo seveda vsi radi storili. Eden med drugimi takole piše: „Sporočam Vam, da se sedaj nahajam kot domobranec... v... Čudno se Vam morda zdi, kako da sem jaz v tej službi. Vem, da se midva niswa najbolje razumela, ker jaz v svoji trmi nisem poslušal. Prosim Vas, da mi oprostite. Upam, da, ko pridem nazaj, popravim vse pogrške, ki sem jih napravil“... Dragi..., vesel sem Tvojega spoznanja, še bolj pa Tvojega sklepa. Vendar mislim, da ne boš imel kaj posebnega popravljati. Saj slab fant nisi bil nikoli, čeprav si hodil nekoliko svojo pot. Pri srcu si mi bil pa vedno, najbrž še bolj kot drugi. Kajti v strahu zate prav zaradi „tvoje trme“, kakor sam praviš, sem se Te vsak dan posebej, in to še zmeraj vršim, spominjal pri sv. maši. Zato na veselo svidenje zopet v mladinskem domu!

PRVOOBHAJANCI IN BIRMANCI!

Na Alojzijevo nedeljo t. j. 25. junija naj bi vsi prišli k mladinski maši v fistih oblekah, ki so jih imeli takrat, na dan birme in prvega sv. obhajila, da bodo po maši naredili lepe foto-

grafije enih in drugih ter potem to natiskali v Zvonu za spomin. Tudi deklice naj pridejo! To smo že lani želeli, pa jih ni bilo. Pridite gotovo vsi!

„...Ljubitelji Presv. Srca najdejo vsak dan časa za kratko premišljevanje in počesčenje najljubeznivejšega Srca, ker dobro vedo, da Jezusov blagoslov stokrat nadomesti neznatno izgubo časa.

Škof dr. Gr. Rožman vsem vernikom.

V srečni hvaležnosti sv. Mali Tereziji

PRISRČNO SE ZAHVALJUJEM sv. M. Cvetki, ki nas je že večkrat rešila iz velikih nevarnosti. Še in še se ji toplo priporočamo, da pogumno vzdržimo, dokler Bog hoče. Prilagamo naročnino in majhen dar za svetišče. Hvaležna družina Boh. Z. D. — ZA USLIŠANO PROŠNJO se gorko zahvaljujem in prilagam dar za njeno svetišče na Kodeljevem. Hvaležna Grozdnik Antonija, L. — V VELIKI STISKI sem se zaobljubila sv. M. Tereziji ter presv. Srcu J. in M.; ker sem bila bogato uslišana, se javno prav prisrčno zahvalim in pošiljam zaobljubljeni dar. Tudi ti, ki bereš, se zapupno zatekaj k tej ljubi svetnici v vseh svojih nadlogah in boš kmalu spoznal njeno dobrotljivost in mogočnost njene prošnje pri Bogu. I. I., Ljubljana. — SV. M. TEREZIJ in sv. Tadeju se iskreno zahvaljujem za ponovno takojšnjo pomoč v sili. Hvaležna U. Pajk, Ljubljana.

PROSIM, DA OBJAVITE V „M. Cv.“ zahvalo, ki jo dolgujem sv. M. Tereziji že daljši čas. Kako neizmerno smo ji hvaležni! Kolikokrat nam je že pomagala! V vsaki sili se obračamo nanjo in še vedno nas je uslišala. Iz prosila je zdravje naši mami, ko smo že obupali nad njenim življenjem. Po opravljeni devetdnevni se ji je vrnilo zdravje. Vsi sodimo, da je bila očitna pomoč sv. M. Terezije. Njenemu varstvu smo izročili brata, ki so nam ga odpeljali v sužnost. Mala svetnica nam ga je pripeljala nazaj zdravega na telesu in na duši. Zato: tisočera ji zahvala od družine Z., M. R. — VELIKE NEVARNOSTI so grozile celi družini. Že od nekdaj pa otroško vdano zaupamo v sv. M. Cvetko in se ji vsak dan toplo izročamo. In res nas je doslej čudovito obvarovala, za kar se ji iskreno

zahvaljujemo in še in še izročamo in priporočamo. Družina A. M. K. — SRČNO SE ZAHVALIM za poslano „M. Cv.“ Zelo smo je veseli. Saj nam je ljuba mala svetnica izkazala že toliko dobrot! Iz hvaležnosti sem ji pridobila še pet novih naročnikov. Srčno pozdravljam iz sončne Gorice in priporočam v molitev za varstvo in srečno vrnitev vseh naših mož in fantov. Marija Č., Gorica. — PRAV NA SVETI VEČER, prvi dan boja, je izginil naš najmlajši. Odtlej ni nobenega glasu več o njem. Sveta Mala čudodelka, vzemi ga v svoje mogočno varstvo in vrni skoraj svoji žalostni družini T. M. K., — G. M., Lj., se zahvaljuje veliki priprošnjici sv. Tereziji D. J. za tako uspešno pomoč v težki in nevni bolezni in pošilja zaobljubljeni dar za njeno svetišče. — ZAHVALJUJEM se za dobljeno zdravje. T. Ž., Lj.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO: Prosimo vas in vse bralce „M. Cv.“, da se nas spomnite pri sv. M. Tereziji. Da nam izprosi rešitev ali vsaj vdanost v sveto voljo božjo v težki preizkušnji, ki nas je zadela. Iz naše vasi manjka sedem najboljših fantov. Bili so na Turjaku, nato pa v Kočevju. Vedeli smo, da so izgubljeni, ako ne pride pomoč od zgoraj. Z velikim zaupanjem smo se zatekli k naši ljubi sv. Tereziji. Naj jih ona varuje in pripelje nazaj. Pričeli smo z vrsto devetdnevnic, ki jih opravljamo vse skozi do sedaj. Zaobljubili smo tudi večji dar za njeno svetišče na Kodeljevem. Sv. M. Terezija nas še nikdar ni zapustila, zato še vedno upamo, da bo uslišala tudi te naše prošnje. Da bi vsaj zvedeli, kaj je z njimi. Molite, da ne obupamo v našem velikem trpljenju. Sv. M. Terezija, povečana s tolikimi čudeži, usmili se tudi nas! A. Z. M. K. —

Pridobite kar največ sosedov in znancev, da bodo z vami opravljali zadostilno pobožnost prvih petkov in prvih sobot!

Ali se je vaša družina že posvetila brezmadežnemu Marijinemu Srcu? To je sveta dolžnost vseh slovenskih katoliških družin!

DAROVI

ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

DAROVALI: L 1000: Z. M.; L 500: Franček, Neimenovani; L 200: Feliks Kraševac, domobranec; L 128: Zupanc Štef.; L 120: Neimenovana; L 100: Škerlj Jož., Kranjc Em., Rihar I., Bezljaj Jer., I. I., Dečman A., Zaviršek A., Burgarjeva Malika; L 50: Rosi K., Grmek F., Vidic Ang., Žnidar K., Koprivec K., Klamar M., Čarga M., Križaj Eliz., Redenšek B., Kavčič Jul., Svigelj L., Burkeljc Al.; L 40: Vesel Lad., Boh Iv., Praprotnik M., Rugelj I., Rajšek H.; L 30: Žurč M.; L 20: Gorjanc Jož.; L 15: Žerjav Marija.

NABRALI: L 142, Burkeljc Alojzij; L 120: Kovačič Ivanka; L 30: s. Darina; L 20: Šetina Jakob.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROŽE: 5 rož: s. Joanna; 3 rože: Mikuš Marija; 2 roži: I. I. v zahvalo,

Retelj, Debevec M.; 2 roži: Neimenovana; 1 rožo: Retelj Marija, Sever Marija, Zajec Katarina, Panter Fani, Zakonjšek M., Lunder Angela.

ZA KUBIČNI METER ZIDU NOVEGA SVETIŠČA (L 125) SO DAROVALI: Žužek Agneza (za 2 kub. m.), Šteblaj Martin, I. I., Žitnik Marija, Derstvenšek Am. Ostane neplačanih še 976 kubičnih metrov zidu.

PRESRČNO SE ZAHVALJUJEJO SV. M. CVETKI za prejete dobre ter pošiljajo svoj dar hvaležnosti za njeno svetišče: Čarga Marija, Gorica; Kovačič Ivanka; Sollner Marija; Gačnik Kristina; Vidmar Alojzija; Lekšan Ana; I. K. v zahvalo za pomoč v težki zadevi; Agnič Angela za posebno pomoč; Jerovec Pepca; Kveder Marjeta; Suhadolnik Vera.

Vse družine Terezijinih prijateljev naj se odzovejo Marijinemu vabilu v Fatimi in se nanovo posvete Srcu Marijinemu!

Prvi petki in prve sobote v mesecu naj bodo odslej za Jezusovo in Marijino Srce dnevi tolažbe in veselja, ko jima vztrajno zadoščujemo in popravljajmo krivice in žalitve ljudi, zlasti našega naroda!

K Bogu po plačilo so odšli dobrotniki, naročniki in prijatelji Terezijinega svetišča

Lunder Fani, Mihelčič Marija, Lubej Angela, Rifelj Jožefa, Medija Franja, Kajdiž Frančiška, Grajzer Anica, Brecljnik Olga, Zitterschlager Jožef, Sartori Jo-

sipina, vsi v Ljubljani; Jamnik Ana v Stari Cerkvi, Baš Tončka in Ivana na Jesenicah, Kovač Simon v Dev. M. v Polju, Tomažič Ana v Št. Vidu - Stična.

Bog jim daj večni pokoj!
